

MAGYARORSZÁG TORZ TÜKRE A VILÁGBAN

Összeállította: Sisa István

A Magyar Hírlap tudósítója, Lukácsy András 1991 április 6.-i Király Bélával készült interjúja bevezetésében a következőket írta: „Mikor Kanadában jártam, az ottawai Carlton Egyetem könyvtárában lehívtam magam számára a magyar történelemre vonatkozó könyvek listáját a katalóguskeretben. Az eredmény megsemmisítő volt: kaptam tiz címet, ezek közül a fele a század elejéről való elavult anyag, a maradék fele ötvenes évekbeni történelemhamisítás, és talán két három angolra fordított kötet volt, melyre azt mondhattam volna: hiteles. A kísérletet megismételtem másutt is: Párizsban, Münchenben, és a tapasztalataim nem voltak jobbak. Ekkor jutottam arra a megállapításra, hogy milyen rosszul vagyunk képviselve a külföldi történelmi irodalomban s hogy helyzetünk a világban azért ilyen hátrányos, mert nem ismernek bennünket. A kelet-közép-európai szomszéd országok sokkal előbbre járnak, hiszen ok már a század elejétől megkezdték nemzeti törekvéseik külföldi propagálását. A tankönyvek és népszerűsítő munkák az o tervszerűen szétterített alapkönyveikre épültek. S most olyan hátrányban vagyunk, melynek behozásához hosszú évekre lesz szükség.”

„Hajmeresztő hallanom amit mond” – válaszolta Király Béla – „mert én is megéltem ugyanezt a sokkot. Amikor Amerikában doktori disszertációt írtam, már akkor borús lettem amiatt, hogy olyan kevés angol nyelven a hiteles publikáció Magyarországról.”

Indiána állami egyetemének, a Purdue University-nek hatalmas könyvtárában Bethlen Ferenc 1960-ban végzett felmérése szerint a Magyarország történelmével foglalkozó könyvek nyolcvan százaléka határozottan magyarellenes volt.

Az Egyesült Államok iskoláiban referenciaként használt World Book Encyclopedia 1990-es kiadásában a Magyarországról szóló részt egy szláv történész, Janusz Bugajski írta. Ugyanakkor a szomszédállamok történelmének megírását onnan származó szakértőkre bízták. Az eredmény elképzelhető. Mondani sem kell, hogy magyar kisebbségekről egy szó sincsen. A neves magyarokról szóló címszavak jegyzéke elképzelhetetlen aránytalanságokat mutat. Például Houdini neve szerepel, de Hunyadi János, Széchenyi István nem.

Komikumszámba hat, hogy egy Visit Hungary [Burke Publishing Company, London, 1985] című könyv, mely történelmi összefoglalást is tartalmaz egy Julian Popescu nevű egyén írta.

A világszerte ismert National Geographic Magazine által közzétett Európai Történelmi Atlaszban csak az van Magyarországról megemlítve, hogy a barbároknak tekintett magyarok a vikingekkel egyidőben inváziót vezettek Európa ellen a 10. században. (A 20. század eseményei közül megemlíti Csehszlovákia megszállását a Szovjetunió által, de egyetlen szó sincs 1956-ról.)

A National Geographic Picture Atlas [Képesalbum] ezeréves történelmünkrol ennyit emlit:
„Mintegy háromszázezer cigány él Magyarországon. Cigányzenészek dallamára indultak az ország seregei harcba; középkori kastélyok régi háborúk emlékeit idézik fel, melyet páncélba öltözött királyok vezettek.”

A National Geographic Society eddig legnagyobb szabású kiadványában, The Cultural History of Mankind – [Az emberiség kultúrtörténete] – tárgymutatójában a címszó „Hungary” nem szerepel.

Az egyik legismertebb amerikai kiadó, a Prentice Hall Co. által kiadott, H. W. Johnson által irt History of Art [A képzomávészettek története] monumentális albumban egyetlen magyar képzomávész sem szerepel; csak a külföldre kitelepedett Victor Vasarely [Vásárhelyi] nevét emlitik meg, aki absztrakt geometriai grafikában ért el hirnevet.

Az atlantai Tupper and Love kiadó 1955-ben megjelent 448 oldalas albumában az Emberiség 1001 költeményét gyájtotték össze. Ebbe csak egyetlen magyar verset tartottak érdemesnek besorolni: Ady Endre „Elillant évek szolohegyén” címu költeményét.

The World's Best Books [A világ legjobb könyvei] címu, a New York-i H. U. Wilson cég kiadásában megjelent gyűjteményben a „magyar” szellem alkotásait a sokezer cím között csak tíz könyv képviseli. Közöttük Arthur Koestler hat könyvvel, aki Angliában nevelkedett és soha magyar könyvet nem irt; Paul Henry Lang: Music in Western Civilization címá könyve, melynek szerzoje magyar eredetu amerikai író, aki szintén angolul irt. Az egyetlen valódi magyar mu Molnár Ferenc Liliomja. Két másik muvet emlíít a gyűjtemény a „magyar” szellem alkotásai között: „Nisinszky élete nejétol Pulszky Romolától”, valamint egy jelentéktelen angolnyelvu regényt, melynek szerzoje nem is magyar.

A Book Review Digest [Válogatott könyvszemlék] 1981-es kiadásába, a sokezer recenzió között csak öt „magyar” vonatkozású könyv került bele, mégpedig: Egy gyermekkönyv; egy otthoni vonalas tanulmány Ferge Zsuzsa tollából; Werbell Lost Hero-ja [Az eltűnt hos] Wallenbergrol; Braham kétkötetes opusa The Politics of Genocide: The Holocaust in Hungary címmel, és végül Bierman Righteous Gentleje, szintén Wallenbergrol.

Franciaországban Pierre Chaunu 1966-ban kiadott A klasszikus Európa civilizációja címu könyve nem tud róla, hogy a renaissance, humanizmus vagy reformáció eljutott volna Magyarországra. A reformáció a kötetben közölt térkép szerint megállott Ausztria keleti határánál, és Magyarország nagyobb része a 16 – 18. században görög-orthodox vallású volt [476-480 old.]

Emil G. Leonard A Protestantizmus Története címu 1960-ban megjelent kétkötetes mávében csak annyit olvashatunk, hogy a reformáció eszméi eljutottak Magyarországra is, de ott a protestan-tizmus mindvégig csak „rejtett, vizalatti szikla maradt” a másvallásúak tengerében.

Az Associated Press 1992 január 12.-én kelt jelentésében Történészek felsorolják a kereszténység kulcs eseményeit cím alatt száz ilyen eseményt említ meg. Közöttük egyetlen magyar vonatkozású sincsen; Hunyadi nándorfehérvári diadalát a feledés fátyla borítja, úgyszintén a magyarság védobástya szerepét is, mely szerepben magyarok hekatombái hullottak el.

Jean Amsler Europe, a Visual History címu nagy munkájában Szent István kivételével magyar szent nem szerepel; a renaissanceból és a reformációból is kimaradunk. Sem Mátyás sem Erdély nincs megemlítve, viszont Prága fényképe és áradozó jellemzése után Buda képe alatt ez a szöveg: „Budapest, az Izlám pajzsa”.

Golo Mann világszerte ismert Wallensteinrol irt nagy biográfiája tudni véli, hogy Wallenstein ellenlábas, Bocskai István Debrecen és Várad hercege volt, aki bosszúból ragadott fegyvert, mert Rudolf császár nem fogadta ot s mert a császári udvarban szemtelen apródok megdobálták labdáival. Mérgében azonnal hazasiertet, szerződést kötött a nagyvezirrel, majd a magyarokat harcba hivta a szabadság és vallás védelmére. Bethlen Gáborról azt írja, hogy „ravasz, megbizhatatlan és gogös zsarnok volt aki mindenkit rászedett, s akinek szavában nem lehetett megbizni.” Bethlen, aki Erdélyben a „félíg török” székelyeken uralkodott, magyar-szláv birodalmat akart létrehozni, egy „élig protestáns, félíg orthodox dáciai királyságot.” [Ezek az adatok a budapesti Historia egyik számában jelentek meg.]

A neves amerikai író, William Manchester A World Lit Only by Fire [Little, Brown & Co., 1992] címu, a középkori és renaissance gondolkodásról írott könyvében Magyarország csak három alkalommal kerül említésre, a tárgymutató címszavai alatt „Hungary” nem is szerepel. „Európa térképe 1519-ben” azt ábrázolja, hogy a Habsburg birodalom keleti határa a Budát Szegeddel összeköto vonalra esik.

Franciaországban íródott Renee Sedillot háromszáz oldalas Világtörténelme [Harcourt, Brace and Co.], mely két oldalt szentel a magyaroknak. Megemlíti, hogy vadságuk úgy maradt Európa emlékezetében mint a fürtelem és a borzalom megnyilvánulásai; Hungarian, hongroisból lett a francia ogré szó [szörnyeteg]. – Szibériából jöttek, nyers húst ettek, és ellenségik vérét itták, borotvált fejük volt és ostoba arcuk [stupid faces]. Annak ellenére, hogy elfoglalták a Duna völgyét, a legjobb földnek sem tudták hasznát venni. Kizárólag lovagláshoz, nyilazáshoz és fosztogatáshoz értettek. A könyv szerint a Szent Koronát csupán a pápa által megáldott „szerencséhezó talizmánnak” tekintették. A magyar királyok közül csak Szent Istvánt említi; huszonöt európai szent közül hiányzik árpádházi Szent Erzsébet.

A Pleiade könyvsorozat minden kiadása több százezer példányban jelenik meg és minden francia könyvtárban megtalálható. Európa történelmérol megjelent kézikönyve Európa keleti felét eleve két zónára bontja: a germán és szláv világra. Magyarország hol itt jelenik meg, hol ott. 1526 után általában sehol . Az 1848-49-es magyar szabadságharcról csak annyit közöl, hogy 1849-ben Windischgraetz elfoglalta Budát.

Spanyolországban Oliver P. Brachfeld Historia de Hungaria címu Barcelónában eloször megjelent könyve Szent Erzsébetrol mint két külön személyrol beszél, mint az Árpádok

vérének utolsó hajtásáról. A szerző szerint a török megszállta egész Magyarországot; a tizenhárom aradi vértanút mind felakasztották. A könyv Kossuth Lajos helyett fia, Ferenc képét közli, s azt állítja róla, hogy az USA-ban keresett menedéket. A magyar kultúra kisugárzását Fedák Sári, Gaál Franciska, Röck Marika és Bartók Éva [!] jellemzik. A magyar származású filmrendező, Cukor György legújabb életrajzából [Partick McGillian: George Cukor – a Double Life] azt tudjuk meg, hogy dédapja a magyarországi Napkóvban [?] született és dédanyja, Viktória, magyaron kívül németül, sőt „szlávul is tudott, minthogy Magyarország a XIX. században a Lajtántúlhoz tartozott, mely egy eldugott része volt az Osztrák-Magyar Monarchiának” – jelenti Sanders Iván az Élet és Irodalomban.

A magyarok „elragadó jellemtelenségét” taglalja részletesen Simon Bourgin újságíró a Harper magazin 1960 novemberi számában „azok az ellenállhatatlan magyarok” [Those Irresistible Hungarians] cím alatti cikkében. Habár a cikk próbálja szimpatikusan beállítani a magyar jellemet és a magyarok tehetséges voltát, a lényeg mégis az, hogy egy becstelen náció vagyunk. A magyarokról szóló viccek és anekdóták tucatját sorolja fel. Jellemzők: „Mi a magyar omlett receptje? Lopj két tojást...”; „Ha van egy magyar barátod, nincs szükség ellenségekre...” és így tovább.

A magyarság erkölcstelenségét bizonygatni próbáló kép megalkotásában Magyarországról kiszármazott egyének is kivették a részüket: Így például a Budapestrol Amerikába kitelepedett egykori „hazánkfia”, Faragó László, aki Strictly from Hungary a Walker Kiadó által New Yorkban 1962-ban megjelent könyvében frivol szellemességgel gúnyolja ki szülőhazáját. Faragó siet megerősíteni a feudális Magyarországról régebben elterjesztett híreket: A krakéler huszártisztekről olvasunk akik „betu szerint felnégyelik a szegény civileket”. A szerző szerint a magyarok nemzeti mottója lehetne: „Ne dolgozz holnap olyasmért, amit ma kiszéllhámoskodhatsz”; ... „a széllhámoskodás mélyen belegyökeredzett a magyar nemzeti jellembe” ... „a magyarok a paranoiát normális lelkiállapotnak tartják és nagymértékben élvezik”. Ezt a könyvet, mely minden valamirevaló amerikai könyvtárban megtalálható a szerző kitáno média összeköttetései eredményeképpen, a Központi Kongresszusi Könyvtár Washingtonban „Magyarország – Társadalmi Élet és Szokások” tárgyszó alá sorolta. Az egyik kritika szerint, melyet a borítólapon idéz a kiadó, „a magyar nép vidám erkölcstelensége a könyvben híven van ábrázolva” [The gay amorality of the Hungarian people is faithfully reproduced here...]

Hogy a magyarok ilyen jellegű karakterizálása milyen széles körben beleszivárgott a nyugati közvéleménybe arra a legjobb példa John LeCarré, a hidegháborús kém-történetek népszerű írójának The Secret Pilgrim című [Alfred Knopf, New York, 1991] könyve. Ennek egyik fejezetének főszereplője egy Professor Theodor, a II. világháború utáni magyar emigráns karikatúrája. Ez a részletesen ecsetelt figura vége hossza nélkül panaszkodik a trianoni békediktátummal, Károly király kiűzésével, az 1931-es gazdasági válsággal kapcsolatban, kihangsúlyozva a magyarok kulturális fölényét, stb. Jön az elengedhetetlen magyar tökéletesség, tokaji, gulyás, stb. stb. "egy tökéletesen megőrzött relikviája a középeurópai történelemnek". A fejezet végére bebizonyosodik, hogy a professor egy hazug, megbízhatatlan széllhámos. LeCarré irt egy tucat könyvet, de ezek közül egyetlen egy sem tartalmaz hasonló fokú unszimpatikus, gúnyos, kritikus lefestését egy népek.

Egy másik külföldre elszármazott író, Mikes György, The Hungarian Revolution című könyvében azt írja, hogy Magyarországon a parasztot szabad volt pofonvágni, de nem

kesztyás kézzel, és, hogy Budapesten az emberek általában kávéházakban éltek és a fopincér volt a bankárjuk.

Egy másik Magyarországból kiszármazott hazánkfia, Karl Lomax, Hungary, 1956 című nagy képesalbumát egy amerikai magyar neves cikkíró „ötvenhat meggyalázásának” nevezi. Mutatóba két fejezetcímet idéz: „A csocselék terrorja” és „Nyugati ügynökök”. Ime e fejezetekből egy mondat: „Akik felvették a harcot az orosz tankokkal, azok közt a legjellegzetesebb figurák angyalföldi és ferencvárosi huligánok, borkabátos vagányok, stricik, stb. voltak. Muveletlenek, durvák, gyakran antiszemiták, s közülük nem egy csak a kalandot kereste, sportból verkedett...” Mindszentyt a könyv úgy jellemzi, mint a kommunista rendszerrel szembeni ellenállás csökönyös bajnokát; vén reakciós, szűk látókörű magyar nacionalistát és antiszociális felfogású egyházvezetőt. A munkásfiatalok, munkások szerepét általában leszürkíti a könyv; egyedül a kommunista értelmiséggel tesz kivételt, azt sugallván, hogy ötvenhat elokészítése a „reformista” csoport érdeme volt. A könyvben a kritikusok által kipellengérezett hibákat, tévedéseket a második nyomásban is bennehagyták.

Nem különösen meglepo, hogy a Párizsban élő román filozófus, Emil Cioran, akít a legjelentosebb francia gondolkodók között emlegetnek és román értelmiségi körökben nagy tekintélynek örvend, a Kolozsváron kiadott NU (Nem) című újságban 1990 nyarán többek között a következőket írta a magyarokról:

„...Ez az ország korlátozott anyagi lehetőségei ellenére semmi eredetit sem produkált a gondolkodásban vagy a művelődésben.”

„...A magyarok semmiféle megértést sem tanúsítottak a nyugati értékekkel szemben.”

„...Mit kereshetnek a magyarok Európában? És hogyan telepedhettek meg közöttünk? Letelepedve egy körülhatárolt területen, nem gyozhették le magukban a barangolás vágyát. A mezogazdaság és a pásztorkodás nem fér össze barbár lelkükkel. A végtelen tér utáni vágyukat énekkel és kurjongatással fejezik ki. A magyar az egyetlen nép, amely még tud kurjongatni. A pusztán vagy a hegytetőn ez az egyetlen válasz a mindenség kihívására. A magyar dallamok a végtelen tér utáni vágyódásban gyökereznek. A magyar egy hódító, konkviztádor nép, amely disznótenyésztővé vált.

Magyarország ma megérdemli sorsát. Területüket veszítve születtek meg azok az irredenta dalok, amelyekkel már soha semmit vissza nem hódíthatnak. Magyarország léte egy történelmi kaland és színfolt. Az egyetlen feudális hagyományú ország most Európában, nyilván csak azért, hogy színesebb legyen a történelmi tájkép.”

A Washington Post 1992 január 12.-i vasárnapi száma „Megjegyzések és Vélemények” részének első oldalán „Blood Ties” [Vérségi kötelékek] címmel Seeking My Family's Hungarian Roots, I Discovered a Fascist Nightmare [Magyar családi származásomat kutatva fasiszta lidércnyomásra bukkantam] alcím alatt vérfagyasztó beszámoló jelent meg Les Gapay [Gyapay László] tollából. Ebben elhunyt édesapját, aki Győr, majd Nagyvárad polgármestere volt a német megszállás idején, felelősséggel vádolja harmincezer zsidó lakosnak Nagyváradról történt deportálásáért, a magyarokat a lehetőleg legkedvezotlenebb színben festve le, – de nem a románokat. A Washington Post két teljes oldalas cikke, – mint a lap megjegyzi –, csupán kivonatokat tartalmaznak egy most készülő, Les Gapay által írt hosszabb kiadványból.

Amerika nagytekintélyű külpolitikai folyóirata, a FOREIGN AFFAIRS 1993 nyári számában Andrew Bell-Fialkoff, a bostoni egyetem doktori kandidátusa „Az etnikus tisztogatás rövid története” cím alatt a következőket állítja a 117.-ik oldalon:

„... A magyarok akik Jugoszlávia egy részét megszállták leöldökölték két nagy falu szerb lakosságát az orthodox karácsony napján 1942-ben és megölték további tizenötezer szerbet és zsidót Ujvidéken, a Vajdaság székhelyén. Mintegy kétezret ezek közül élve dobtak be a fagyott Duna jegén vágott lyukakba.” [Ami sajnos részben igaz volt.]

„... Egy eklatáns példája a nemzetiségi tisztogatásnak ... Magyarország kitelepített [uprooted] hetvenezer szerbet a megszállt jugoszláv területekrol. A kitelepítetteknek 24 órás felszólítás után egy táskával és mintegy hat dollárral kellett távozniuk.”

Bell-Fialkoff nem említi, hogy honnan szerezte ezeket a meglepo adatokat, nem tesz említést arról, hogy az ujvidéki vérengzésért felelos magyar tisztek hadbíróság elé kerültek és szót sem szól az 1945-ös titoista vérengzésrol. Ugyszintén elfelejtette felsorolni a százhuszezer kárpátaljai magyar Szovjetunióba való elhurcolását, akiknek majdnem a fele elpusztult.

Danube [Duna] címmel Claude Magris által írott könyv jelent meg 1989-ben a Farrar, Shaws, Giroux New Yorki kiadótól. A má történelmi útleírás a Dunamenti vidékekről a folyam eredetétől a torkolatáig. A 241–327 oldalak tartalmazznak magyar vonatkozásokat, tendenciózus, sokszor ellenséges beállításban. A VI. fejezet „Pannónia” részében idézi Montecuccolit a magyarság jellemzésére: " A magyarok különlegessége az állandó, véres zürzavar, a világos törvények hiánya, a forrongó, centrifugális sokszeruség, melyet a birodalom rendezo és egyesito hatalmával meg kellett szelídíteni..." [243. oldal] „Vácott, a régi Theresiánomot, amelyet eredetileg a nemes ifjak akadémiajának szánt Mária-Terézia, hogy aztán börtönné váljék, a Horthy rendszer a munkásmozgalom harcosainak bebőr-tönzésére és eliminálására használta.” [259. oldal] A szerzo ezután teljes négy oldalt szentel a kommunista ideológus, Lukács György dicsoításának. [271–274 oldal] „Horthy, Hitler szövetségese és feje a fasiszta [parafasiszta] rezsimnek Magyarországon, nacionalista politikát követett, mely keményen sujtotta Magyarország összes nemzetiségeit, beleértve, természetesen a németeket is.” [281. oldal]

James A. Michener Az Andai Hid címu, világhíruvé vált könyvében is sok tévedés van. Így például, hogy a magyarok legfobb vágya volt, hogy Kossuth képét visszahelyezzék a magyar címerre; a Monarchiát Budapestrol kormányozták; a kommunizmusért Horthy volt felelos; az ország egész Erdélyt visszakapta; Petofit élve eltemették és a régi ország fobune volt a szlovák és szerb parasztság elmagyarosítása.

Frederick L. Schuman professzor Magyarországra is vonatkozó könyvei hemzsegek a tévedésektől vagy célzatos beállításoktól. Az Egyesült Államok egyik ismert politikai íróként ismeretes mint egyetemi tanár, eloadó és külpolitikai tanácsadó. 1957-ben megjelent *Russia since 1917* címu könyvében úgy ír, hogy a magyar nép Kun Béla bukása után passzívan évtizedekre belenyugodott Horthy Miklós diktatúrájába. A második világháború alatt Horthy azután országát Hitlernek szolgáltatta ki. Az 1956-os forradalom irány vagy cél nélkül történt, melyet „könyvégetés, sok gyulölt titkosrendor, valamint zsidók és kommunisták válogatás nélkül való legyilkolása jellemezte [466 oldal]. Mindszenty nyugati segítséget kért és célzást tett arra, hogy kész egy antikommunista kormányt vezetni.” – közli Schuman.

Az Amerikában megjelenő *Itt-Ott* címu idoszaki lap hasábjain Éltető Lajos szerkeszto így írt néhány évvel ezelott *Hungaria – Americana* címu tanulmányában [aminek tárgya a magyarság „image”-ja az Egyesült Államokban.]: „A szélesebb amerikai köztudatba csak 1956-ban

kerültünk be. Azóta azonban 1956 varázsa magyar körökön kívül eltűnt. Az amerikai média számára ennek évfordulója nem hirtelen. Walter Cronkite 1956-os dokumentumfilmjét már csak magyar ünnepélyeken vetítik. [A zsidók persze ügyesebbek; a varsói gettóházadás évfordulóját minden évben TV nyilvánossággal megünnepelik.]” A Horthy korszak „teljesen feketére mázolván áll előttünk” – írja Élteszi, – „az amerikai iskolákban csak azt tanúlják róla, hogy fasiszta, antiszemita csenduralom, neobarokk társadalom volt, stb. Azt illene az amerikai egyetemistáknak tudni, hogy az eszét vesztett Középeurópában, hadi állapotban, német nyomás ellenére Magyarország a német megszállásig aránylag becsületesen viselkedett a zsidókérdésben, sőt segítette is, ahogy tudott. Ami pedig az 1944-45-ös privát mentőakciókat illeti, mindezek nem egyedül Wallenberg muvei voltak.” ... „Végül azt is sikerült egyetemi körökben elhitetni, hogy az 1956-os harc csupán Horthy fasiszták, volt nagybirtokosok és imperialista ügynökök muve volt. Ilyesmi magyarországi »történevezek« hirteléséből származott ki külföldre, erósié az amúgy is fennálló idegenkedést hazánk iránt”, – írja Élteszi. Azután idézi az amerikai 5.-6. osztályosok számára a hetvenes években készült, Follet Social Studies sorozatban kiadott Exploring Our World című tankönyvet, amely tíz sorban intézi el Magyarországot, amiben 1956 nincs is megemlítve, és dátum, évszám nem is szerepel benne ránk vonatkozólag.

Inkább humoros és jellemző, mint fontos a Praeger kiadóvállalat Hungary című nagyszabású, költséges kiállítású könyvében talált névelírás sorozat: Telecki Pál, Kethley Anna, Kisfaludy Károlyi, gróf Gömbös Gyula, Mikszáth, Mindzenty, Zinc and Zinglo [??], Arany János. A könyv szerint a katolikus egyház vezetői a mágnások közül kerültek ki, a numerus clausus Gömbös vezette be s 1945-ben Budapest ostroma végén a németek kiűrtették a várost. Szeged és Debrecen a Dunántúlon vannak jelölve. Művészeti téren Kodályon kívül egyetlen nevet nem említ. A 466 oldalas könyv Teleki Géza szerint nem alkalmas hírnök javítására. Szerzője Ernst C. Helmreich és több más tudós.

Helmreich könyvébenél tartva megemlítendő, hogy ez egyike annak a tíz műnek, amelyeket a Peter Sugar neve alatt megjelent, A History of Hungary című, 1990-ben megjelent könyv elolvasására ajánl szülőházánk általános történelméről. Az utóbbi mű társszerzői között megtalálhatók a Kádár korszak vonalás történevezői, mint Hanák Péter, Berend Iván, Ránki György, Nagy Zsuzsa, Frank Tibor és Jeszenszky Géza, aki Magyarország I. világháborús szerepével és a Monarchia összeomlásával foglalkozik tanulmányában. Ebben semminemű utalás nem található a leendő kisantant államok emigráns propagandistáinak döntő szerepére Trianon elokészítésében. Az I. világháborúnak három oldalt szentel a szerző. Az ezt követő XVI. fejezet viszont tizenhárom oldalon tárgyalja a Károlyi kormány, majd a szintén rövidéletű szovjet Tanácsköztársaság [Proletárdiktatúra] történetét, melyben a Vörös Terror [Szamuely Tibor] szerepe felett három sorban siklik át. A Fehér Terrorról azonban annál vérfagyasztóbb a beszámoló, mely azzal kezd, hogy „az ellenforradalom első három hónapjában mintegy ötezer embert végeztek ki és több mint hetvenezer került börtönbe, vagy internálótáborba” [310. oldal]. E számok természetesen a fantázia világába tartoznak.

A XVI. fejezet kiegészítő olvasmányaként ajánlott hat könyv közül Sugar Péter felsorolja Jászi Oszkár Revolution and Counter Revolution című és Károlyi Mihály Faith without Illusion című könyvét, muve 413.-ik oldalán. Jászi említett muve a legártalmasabb, amit Magyarországról az I. világháború után valaha is írtak, mert minden lexikonban forrásműként tüntetik fel nyugaton Magyarországgal kapcsolatban.

A History of Hungary eloszavában, mely az Indiana University Press [Bloomington, IN] kiadásában jelent meg, Sugár Péter megköszöni az ottani egyetem Magyar Tagozata, a Magyar Tudományos Akadémia és a Soros Alapítvány támogatását. Fűlszövegében megjegyzi, hogy ez az átfogó és naprakész [up-to-date] mu egyetemi hallgatók és tanárok számára referenciaként szolgál, bemutatva azt is, miként alakult át Magyarország kommunista államból egy többpártrendszeru országgá. – Kiszivárgott hírek szerint a magyar külügyminisztérium egyes illetékesei szemében kedvenc munkék számít, mely külföldön muködo képviselvek által is terjesztendo.

Az utódállamokba került magyar kisebbségek sorsát meg sem említi ez a könyv. Az Erdély történelmével foglalkozó, olvasásra ajánlott könyvek között Stefan Pasku A History of Transylvania címu magyarellenes muve megtalálható, de Illyés Elemér monumentális, angol és német nyelven is megjelent Erdély Változása nincs megemlítve.

Ha már a Kádár korszak vonalas történéseiről esik szó, nem hagyható említés nélkül egy Hanák Péter szerkesztésében, a Corvina kiadásában 1988-ban megjelent, majd pár évre rá ujranyomott One Thousand Years – A Concise History of Hungary [Egy ezredév – Magyarország története tömören] címu kétszázhetven oldalas könyv. Tömörségét meghazudtolva ez a mu is tizenhárom oldalt szentel Károlyi Mihály tiszavirág életu kormányának és az ezt követő, Kun Béla által „fémjelzett” proletárdiktatúrának. Ezek leírásából majdhogynem nosztalgia árad a figyelmes olvasó felé. A könyv tömörségét azonban bizonyítja, hogy egyetlen sort sem találni a Vörös Terrorról, majd pedig az 1956-os magyar forradalmat az alábbi négy sorral intézi el: „Az évek folyamán felgerjedő feszültségek végül 1956 október 23.-án kifejezésre jutottak. A magyar társadalom és szocialista rendszere mélyreható és tragikus krízisen ment át, melyből csak tekintélyes áldozatok és veszteségek árán került ki.”

A magyar kisebbségek sorsát a szomszédállamokban természetesen ez a könyv sem említi meg a totális tömörség iránti igyekezetében.

Szinte mondani sem kell, hogy ezt az angolnyelvu könyvet is nagy példányszámban dobták piacra nyugaton Peter Sugar fentemlített muvéval egyetemben, otthoni körök nyílt és burkolt támogatásával.

A Pentagon által Current News-Supplement címen naponta kiadott sajtószemle 1992 december 30.-i számában Frank Donnell ezredes, a Nemzeti Biztonsági Bizottság [National Security Committee] elnöke hosszabb cikket írt Slavic Conflict címmel, alapos történelmi áttekintést nyújtva a szerbek és szomszédnépek viszonyáról. A volt [és még megmaradt] Jugoszláviában élő népek közül hiányzik a Vajdaságban élő magyarság megemlézése, mintha nem is létezne ez a tartomány. Szlovéniát a Balkánhoz sorolva megemlíti viszont, hogy a II. Világháború alatt azt a tengelyhatalmak Magyarországgal együtt „felosztották maguk között”. Ez a megállapítás persze történelmi tájékozatlanságra vall.

Ilyesmit látszik megerősíteni amerikai vonalon a Richard L. Graves, R. Feller és J.T. Roberts által írt Civilizations of the West című [Harper and Collins] egyetemi tankönyv, melynek 675.

oldalán egy térkép „Ethnic Composition of the Austro-Hungarian Empire” szerint Erdélyben alig élt magyar; a színes ábra szerint csak szórványok voltak a román tengerben. A tárgyhoz tartozik a Laidlaw: World Geography, Macmillan/McGraw-Hill által kiadott, amerikai egyetemeken használt tankönyv, melynek 13. fejezetét bevezető térképen az látható, hogy a románok már a X. században kizárólagosan jelen voltak Erdély területén.

New Jersey állam kormányzója 1984-ben egy bizottságot nevezett ki arra, hogy az tanulmányozza az állami iskolák tananyagában a kelet-európai országok történelméről szóló anyagot. A bizottság magyar tagja, Feketekúty László az Új Látóhatár 1989 4.-ik számában közölt tanulmányában közli a bizottság munkájának eredményét: „Tömören összefoglalva, a bizottság megállapította, hogy a kelet-európai népek történelmével és kultúrájával elégtelenül és pontatlanul foglalkoznak. ... A tankönyvek tükrében országaink történelme lényegileg a XIX. században kezdődik és akkor is inkább csak negatív jelenségekről írnak, – sokszor tankönyvbe nem illo gúnyos megjegyzésekkel. A szerzők sokszor értetlenek a térség nemzetiségi és kulturális sokszínűségével szemben és azt nem értékelik, hanem elítélendő elmaradottnak tekintik. A bizottsági jelentés bő példákkal bizonyítja rámutat, hogy a tankönyvek bővelkednek torzításokban és gondatlan ténybeli tévedésekben.”

Amerikai tankönyvekben Romániáról szólva egekig feldicsérik a Ceausescu rezsimet, áradozva annak független politikájáról, amelynek egy példája, hogy elismerte Izraelt s megtagadta azt a szovjet követelést, hogy ítélje el Izraelt az ENSZ-ben. Ezt Kolez von Heine Our World and It's Peoples [Világunk és népei; Allyn & Bacon, Boston, 1972] című tankönyv 379. oldalán olvashatjuk, mely Magyarországgal kapcsolatban lekicsinyelő megjegyzéseket tesz, írva: „A magyarok, bár okkal, de lusták. A munkások zsúfolt lakásviszonyok között élnek és miután nem képesek elég élelmet vásárolni maguknak, nem is dolgoznak olyan határfokkal, mint kellene.” Ugyanez a könyv Romániát kontrasztba állítja a többi csatlósállammal, az utóbbiak hátrányára. A románok még mindig élveznek bizonyos szabadságjogokat. Gyakorolhatják vallásukat. Míg több kelet-európai csatlósállam történelmének az antiszemitizmus tartozéka volt, a román zsidók jó elbánásban részesülnek. Más kommunista államokkal ellentétben Románia megengedi, hogy nyugatról rádió programokat, szindarabokat, könyveket és magazinokat hozzanak be az országba, állítja von Heine. Éltes Lajos, a fentiek ismertetése után megjegyzi, hogy a könyv kiadójához beküldött reklamáció eredményeképpen a Romániáról szóló felmagasztalást az 1980-as kiadásban letompították.

De hogy írunk rólunk az encyclopédiák? Adjuk át a szót itt Dr. Kazár Lajos professzornak, aki korábban Hamburgban azután évekig Ausztráliában élt, és évtizedek óta tanulmányozza a magyarság híreit a világban, beleértve a magyarellenes propagandát. Az Ausztráliai Magyar Élet-ben megjelent nyilatkozata szerint az Encyclopaedia Britannica 1974-óta, The World Book Encyclopaedia legalább 1975 óta, The Golden Home and High School Encyclopaedia ugyancsak a 70-es évek óta, az elkelo francia Larousse az 1930-as évek óta, a nagyon elterjedt híres Meyers Lexikon a II. világháború óta lényegében a következő módon írja le Erdély történetét: „Az oszlakos román népnek már a X. században voltak Transylvánia területén fejedelemségei; ezeket a magyarok maguk alá gyúrték, majd németeket telepítvén; a dákok és római összeházasodásból származott, lényegében latin nyelvű, kultúrát fejedelemségek politikai és szellemi életét évszázadokra elnyomták és az oszlakos román népet, mely ott mindig a többséget képezte, szolgáskorba taszították. E sorsból csak az 1918

december 1.-i, Alba Julia-n [Gyulafehérvár] tartott népszavazásuktól fogva kerültek ki, mely döntés következtében a három oszi román fejedelemség, Transylvánia, Havasalföld és Moldva annyi évszázadon át elszünetelt szétszakítás után újból egyesült.” Dr. Kazár szerint az encyclopédiák nyolcvan százaléka terjeszti mindmáig így Erdély történetét.

A CD-ROM formátumban is megjelent huszonhárom kötetes Grolier's Academic American Encyclopedia 1993-as elektronikus kiadása [Electronic Edition] amely olvasható milliónyi telefonra kapcsolt személyi számítógépen többek között ezt mondja Erdélyről:

„...A székelység egy kérdéses származású elmagyarosított nép. ... A XI. századtól a XVI. századig Erdély magyar uralom alatt volt; azután az ottomán birodalom független fejedelemsége. 1699-ben a Habsburgok alá került mint Magyarország egy része.”

„... A román nemzeti megújulás ott történt a XIX.-ik század második felében és 1920-ban a történelmi Erdély belefoglaltatott Romániába.”

Egyetlen szó nem esik Erdély aranykoráról, vallásszabadságról, unitáriánizmusról, Bethlen Gáborról, stb. Ugyanez a kiadvány a Románia Demográfiája címszó alatt meg sem említi a nemzeti kisebbségeket.

Az Ausztráliai Magyar Élet 1989 április 9.-i számában egy tudósító panaszkodott arról, hogy egy Canberra-i nyelviskolában a magyarokat így írta le neki egy osztálytársa: „... a magyarokat nem érti meg senki Európában, mert ok Ázsiából törtek be egy civilizált világba, s a nyelvük érthetetlen a kultúrált embereknek.” Ezt kommentálva Kazár professzor rámutatott a román propagandára, mely szerint „a magyarok rátörtek még a X.-ik században »virágzó« román fejedelemségekre, stb. stb. [lásd fentebb] és véres harcokban, mely évszázadokig tartott, leigázták őket. Ez természetesen nem csak a románság idobeli elsobbiségi jogát bizonyítja, hanem a gonosz magyarokat kultúrpusztító leigázással vádolja. Így igaz, amit a románok századok folyamán ellenünk elkövettek, mészárlásokban és a jelen kulturális és gazdasági népiirtásban csupán visszavágás az őket ért sérelmekért...”

Mint ismeretes Magyarországon 1986-ban egy háromkötetes mubén adták ki Erdély Történetét, magyarul. [Az angol fordítás még mindig folyik; szerencsére egy kötetre lerövidítve.] Ezt a művet részben válaszul írták Ion Lacranjan Cuvint Despre Transsylvania [Gondolatok Erdélyről] című könyvére, mely ottani magyar kisebbségek és az egész magyarországi társadalom felzúdulását váltották ki, diplomáciai feszültséget is okozva a két ország között. A felzúdulásra a román kormány válasza az volt, hogy Lacranjannal irattak egy még szélsőségesebb, az egész magyarságot fasisztának bélyegző cikket, illetve „tanulmányt” Ez a Szintiszta Igazság címen, mely egy olaszországi folyóiratban jelent meg eloször, majd pedig több nyelvre lefordítva a nyugati román követségek terjesztették. Azóta is számos román „történelmi” mű jelent meg. Így Stefan Pascu History of Transylvania című könyve az USA-ban, melyet minden nagyobb könyvtárhoz eljuttattak; az ismert francia publicista Michael P. Hamlet La Vraie Roumanie de Ceausescu című munkája Franciaországban, valamint Brian Clouston Romania and the World című könyv Ausztráliában. Hamlet könyvéhez Alain Poher, a francia szenátus elnöke irt elosztót, többek között mondván: „A szerzo teljes és meggyozo érveket ad a francia olvasóközönségnek, francia szemszögbol nézve. A kötet tények, érvek erejével, objektiven és meggyozoen szemlélteti, hogy milyen gyümölcsöket érlelt Románia elnökének társadalom-politikai bölcelete... A franciaországi szakirodalomban az utóbbi évtizedekben megjelent munkák között ez a könyv kivételes dokumentális értéket képvisel.”

Még 1983 márciusában megjelent a bukaresti Politikai Kiadónál Cosma Neagu és Dr. Dimitru Marinescu *Fapte din Umbra* [Tények megvilágítása] című könyve. E kötet bevallott célja, hogy „felhívja az olvasó figyelmét a hitlerista titkosszolgálat Romániában elkövetett akcióinak néhány aspektusára, néhány hírszerző, terrorista, propaganda stb. tevékenységére, melyet Horthy Miklós fasiszta rendszerének kémiszolgálata követett el a II. világháború küszöbén... azokra a kulisszák mögötti manóverekre, amelyek a bécsi diktátumot eredményezték”. A könyv körülbelül száznyolcvan oldalon foglalkozik a „Horthy rendszer irredenta, terrorista” akcióival. A „magyar irredentizmus és a magyar sovinizmus sötét eroinek” bántetteit, illetve ezek eseteirását a Siguranta [Securitate] archivumából bányászták elő a szerzők. [Erdélyi Magyar Hírlap, 1983 augusztus.]

Nem csoda, hogy ilyen magyarellenes propaganda tartós hatásaként olvashatta a világ a Reuter Hírlap 1990 augusztus 31.-i jelentésében: „Könnyezve emlékeznek a románok a háború alatti elcsatolásokra”, illetve „Románok megemlékeznek egy szégyenteljes napról”. „Ötven évvel ezelőtt magyar csapatok vonultak be Észak-Erdélybe, hogy ott lemészároljanak román parasztokat és deportálják az intellektuellek, zsidók és cigányok ezreit a haláltáborokba. Ezt a területet Hitler adta át [handed over] a fasiszta uralom alatt álló Magyarországnak”. Ezt az évfordulót a New York Times 1990 szeptember 2.-i számában David Binder is »megkönnyezte« [lásd a fenti fejcímet]. Rámutatott, többek között arra, hogy míg a Ceausescu kormányzat idején a »kommunista nemzetköziség« nevében nem engedték meg az etnik csoportok rivalizálását, most megkönnyebbült nemzeti sóhaj szállt fel, mert alkalom adódott arra, hogy fél évszázad után nyilvánosan lehet beszélni azokról az eseményekről, melyek minden román családot közelről érintettek. Az erdélyi zsidóság internálását is felemlíti a cikk, ámbar erre a Bécsi Döntés utáni negyedik évben került csak sor. „A románok Transylvániát ma is az ország szerves részének tartják és a Bécsi Döntés volt eddig a legsötétebb nap a nemzet történelmében”. „Nem engedjük, – idézi a lap Petre Roman miniszterelnököt, – hogy még egyszer román vért ontsanak Erdélyben.”

Amikor Tokés László eloször volt Washingtonban, akkor a World Monitor című TV program interjút csinált vele, mikor is a vetítés teljes ideje folyamán a képernyő alatt ott volt a felírás: hogy „László Tokés, Romanian Pastor”. Az interjú alatt nem tettek fel olyan kérdést, amire Tokés azt mondhatta volna, hogy o magyar; nem hangzott el az erdélyi magyarokról egyetlen kérdés vagy megjegyzés sem. A bemondó a közvetítés elején említette, hogy „Románia kétezeréves történelmében sok volt a hódító. Ezek általában elvonultak Romániából, a baj azokkal volt, akik ott maradtak. Ezekkel folyik most a történelmi vita, hogy kik voltak eloször Románia területén. A vitázókat nem a jelen érdekli, hanem a múlt” -fejezte be fejtegetését a bemondó. Nyilvánvalóan román történelmi forrásokra támaszkodva készült elő az interjúja.

A román dezinformáció tomboló sikere mutatkozott meg a marosvásárhelyi eseményekről szóló beszámolóknak. Az amerikai hírszolgálat román forrásokra támaszkodva kürtölte világgá a téves és hamis híreket. Közölték, hogy kilenc ezer magyar lépte át a határt március 15.-én és „a magyarok kellemetlen [unpleasant] cselekményei lángra lobbantották a román nemzeti érzelmeket” – mondta Petre Roman miniszterelnök a New York Times 1990 március 22.-i száma szerint. Azt híresztelték, román tájékoztatás alapján, hogy Marosvásárhelyen egy gyógyszerár kirakatába kiírták, hogy „románt nem szolgálunk ki”. A New York Times

újságírója szerint „ez volt az utolsó szalmaszál a helyi románság számára”. Valójában a gyógyszerár román felirata [Pharmacia] mellé kiírták magyarul is a nevet. [Ormay József, Kanadai – Amerikai Magyarság, 1990 április 28.]

A rádió, televízió, újságok, magazinok a mának gyártják a híreket és távolban sem olyan fontosak, mint a tartósabb hatású könyvek melyek a szakértők [valamint álszakértők] tollából származnak. Ezeket, – ha ott vannak, – nyilvános, egyetemi és kormányzati könyvtárakban találjuk meg. Sajnos egy évszázadon át alig lehetett olyan magyartárgyú, az amerikai egyetemi valamint értelmiségi kívánalmaknak megfelelő könyvet találni, mely számunkra kedves lett volna. Majdnem minden rólunk szóló munkát ellenünk írtak a csehek, románok, szerbek, franciák, angolok, amerikaiak, és sajnos magyarok is. [Lásd például a Faragó és Lomax könyveit. A magyarok közül talán Jászi Oszkár okozta a legtöbb kárt a Collapse of the Austro-Hungarian Monarchy majd Revolution and Counter-Revolution című könyveivel. Az elfogult kívülálló szemén keresztül szemléltető tudós műveit még ma is eloszeretettel idézik ellenségeink. Kár, hogy e kitáno eszu és képzettségű, külföldön ma is nagyra becsült tudós későbbi könyveivel már nem tudta jóvátenni az első dühében írott műveivel okozott kárt, vélekedik Magyaródy Szabolcs.

A dákok-román elmélet általános elfogadásának legújabb bizonyítéka a washingtoni Library of Congress által 1991-ben kiadott Romania; a Country Study című kézikönyv. Ez a mű már a 3. oldalon megállapítja, hogy „a románok a dákoktól származnak”. Majd másutt így ír: „For thousands of years, Romania suffered from an unfortunate location astride the invasion routes of migrating hordes that enslaved its people... For Centuries, Transylvania with its repressed Romanian majority was a semi-autonomous part of Hungary” [Ezredévekig Románia szenvedett egy szerencsétlen lokációtól, keresztben a vándorló hordák inváziós útvonalán, akik népét rabszolgasorsba vetették... Századokig Erdély, az elnyomott román többségével, Magyarország félig autonóm része volt]. A könyv egy odavetett mondatban megjegyzi, hogy magyar tudósok vitatják a dákok-román eredetet, de sem ebben a könyvben, sem pedig egy más könyvben nyugaton nem található a magyar ellenvetések, bizonyítékok felsorolása.

Miután a románoknak sikerült Erdély múltját is maguknak kisajátítani, nem meglepo, hogy Korösi Csoma Sándor is erre a sorsra jutott. A Magazin című bukaresti hetilap 1984 január 21.-i száma például megemlékezést közöl a „nagy román tibetológusról, Alexandru Sama”-ról, aki 150 évvel ezelőtt nyomatta ki – ugymond – az első tibeti–angol szótárt.

Rideg ténymegállapítást tartalmaz Habsburg Ottónak a Kanadai Amerikai Magyarság 1993 január 2.-i számában Komor évvége cím alatt megjelent írása. Ebből idézzük az alábbiakat: „Ha ma Hitler végezne »nemzetiségi tisztogatást«, nagy megértéssel találkozánk. Úgy látszik, hogy a gonosztetteket nem aszerint ítélik meg, hogy mennyi szenvedést okoztak, hanem aszerint, hogy milyen nevet adnak nekik. Nem kell mást tenni, mint megtalálni a helyes propaganda szervezetet. Felismerték ezt Bukarest hatalmasai is és úgy látszik az Európai Közösség által adott pénzzel, vagyis az adófizetők zsebéből, – a világhírá Saatchi and Saatchi [public relations] ügynökséget szerzodtették. Feltehető, hogy a jövőben sokat fogunk hallani a nagyszerű bukaresti demokratákról és arról, hogy milyen szerencsések a Romániában élő kisebbségek, mennyire hálásak azért, hogy betiltják anyanyelvük használatát, és gazdasági, valamint kulturális nyomással szülőföldjük elhagyására kényszerítik őket.”

Ha külföldi propagandáról van szó, a cseh-[szlovák] propaganda utólérhetetlen teljesítményekre néz vissza és szinte közmondásos népszerűséget vívott ki a cseheknek a nyugati világban. Errol a témáról egy külön fejezet olvasható Sisa István Spirit of Hungary című könyvében „The Triumph of Propaganda” cím alatt. Itt csak néhány adalékot mutatunk be a legfrissebb keletű megnyilvánulásokról a csehek irányában. Amikor a magyar kormány kinyitotta a nyugati határt a menekülő kelet-németek előtt az egész világ éljenzett a magyaroknak, ugyanúgy, mint mikor a Berlini-fal leomlott. Ennek közvetett folyományaként a csehszlovák kormány is feladta a népe elleni küzdelmet. Ekkor a magyarok még mindig világszerte megnyilvánuló elismerést élveztek. De nem sokáig. Mára már elfeledkeztek kulcsszerepükről a vasfüggöny ledöntésében. A U.S. News and World Report 1990 február 26.-i száma a címlapon már így üdvözölte Vaclav Havelt: „The Man Who Conquered Communism” [A férfiú aki megdöntötte a kommunizmust]. Ugyancsak érdekes volt látni a TV képernyőjén Bush elnököt, a Masaryk arcképet tartó Havel elnökkel a Fehér Ház előtt.

Ezidotájt, a LIFE magazin februári száma csaknem egészében a Vasfüggöny összeomlásának volt szentelve. Premier-plan-ban itt megint a csehek hosiességét emelték ki, számos Prágában készült megható képpel egyetemben. A magazin így lelkendezett errol: „Nagynéha a történelem olyan jeleneteket produkál, melyek mintha azért történtek volna, hogy fényképen megörökítsék őket. Így, mikor a kínai diák halálmegvetően egy tank elé állt Beijing-ben; mikor a berliniek dühödten kalapálták a gyulólt Falat. Éppen ilyen esemény volt, mikor egy karját kitárt cseh diák Prágában szembeszállt elnyomóival. O jelképezte Csehszlovákia friss ifjúságát, Kelet-Európa szellemét, mely »Elég Volt« kiáltást hallatott. November 17.-én ötszáz ezer fiatal tüntető vonult fel a forradalmat éltetve, rájuk könnygázzal és gumibotokkal váró rendőrséggel szembeszállva. Százak sebesültek meg, s utána kiömlött vért lehetett látni mindenfelé és hallani a sebesültek jajkiáltását.” A világsajtót bejárta az utcán haldokló fiatal diák, Martin Smid halálmegvető bátorsága, aki egy kórházban kilehelte lelkét. Mi úgy tudtuk, hogy a bársony forradalom azért kapta a nevét, mert nem ömlött a vér patakokban az utcákon. A hosi halált halt diák fényképét furcsa módon nem mutatta a média.

Volt is oka rá és ez az ok csak 1991 november 27.-én került nyilvánosságra a Washington Post-ban megjelent cikk révén. „Agent Confesses to Feigning Student's Death in 1989 Protests” [ügynök bevallja, hogy megjátszotta a diák halálát az 1989-es tiltakozásokban] cím alatt azt a meglepo [vagy talán nem is olyan meglepo] leleplezést találja az olvasó, miszerint Martin Smid nem is létezett s egy agens [Ludvig Zivcak] volt felbérelve, hogy a sebesülést színlelve rogyjék össze tüntetés közben az utcán. „I was ordered to play an injured student” [megparancsolták, hogy játsszam meg a sérült diákot] mondta az álhos, s a média azután megtette a magáét. [A két hasábos cikk a Washington Post 20.-ik oldalán jelent meg.] A leleplezéstől függetlenül „Martin Smid” a csehek hosiességének jelképeként rögződött bele a világ emlékezetébe. Az említett jelentés felett is egy nagyszabású fénykép mutatja a prágai tüntetést.

Csehszlovákiáról szólva megemlítendő itt, hogy 1983-ban egy könyv jelent meg New Yorkban, Harper and Row kiadásában, Paul Johnson tollából, Modern Times; The World from the Twenties to the Eighties [Modern idok; a világ a huszasoktól a nyolcvanasokig] cím alatt. A 817 oldalas mű 355.-ik oldalán ez a mondatocska található: „Látván, hogy a nyugati

demokráciák cserbenhagyták Csehszlovákiát, a körülötte lévő kisállamok sakálók módjára igyekeztek lakmározni Csehszlovákia holttestéből. Magyarország szintén kapott egy darabot a cseh holt-tetemből” [Seeing the Czechs abandoned by the democracies, the small states joined like jackals in the feast. Hungary too, got a slice of the Czech carcass] – kommentálta a könyv a Bécsi Döntést.

Azt mondani sem kell, hogy sem a kassai program, sem a szlovákiai magyarok deportálása nem szerepel egyetlen az USA-ban vagy a nyugaton kiadott történelemkönyvben; viszont Lidice neve lángbetukkel íródott bele a világtörténelembe a médiának köszönhetően. A szudétánémetek kitelepítését csak tangenciálisan említik, ha egyáltalán. Benešnek Sztálinnal kötött paktuma a tömegkitelepítésekre máig sem ment be a nyugati köztudatába.

De most ránduljunk át Ausztráliába és idézzük a következő sorokat Só Bernát, alias Ruttkay Arnold által a Kanadai Magyarország 1991 február 23.-i számában írt cikkéből: „Mióta Dubček nevét a világ megtanulta, azóta figyelem a helyi sajtót. [De gondolom, másutt sem jobb a helyzet.] Valahányszor itteni újságírók a kelet-európai elnyomott népek szabadságküzdelméről írnak, mindig a prágai tavasz kerül előtérbe. Ezt a félrevezető, bosszantó tényt számadatokban is ki lehetne fejezni. Általában három eset van: körülbelül hetven százalékban csak Prágát emlegetik, – mintha 56 nem is lett volna –, huszonöt százalékban Prágát, Kelet-Berlint és Budapestet, öt százalékban pedig csak Budapestet.” Megjegyzi továbbá: „... Képzelnék el, ha egy cseh vagy román író félszemét magyarok verték volna ki Kassán vagy Kolozsváron..? Talán jobb lenne, ha átírnánk a mondást... Ha a sajtó velünk, ki ellenünk...?”

Az Amerikai Magyar Hírlap 1991 augusztus 30.-i számában Magyaródy Szabolcs, [aki a Hamilton-i (Ontario, Kanada) Magyar Öregcserkész Csapat vezetőjeként angolnyelvu magyar vonatkozású könyvek tucatját adja ki újra és küldi el amerikai könyvtáraknak] hosszabb cikkben mutat rá a román propaganda állandó jellegű nagyszabású tevékenységére az Egyesült Államokban. Felsorol hét magyarelles angolnyelvu könyvet melyeket a Romanian Historical Studies nevével újképzett Miami Beach-i csoport terjeszt Amerikában. Ezek a következők:

Traian Golea: Romania Beyond the Limits of Endurance – a Desperate Appeal to the Free World, 1988, 118 old.

Romulus Seisanu: Rumania, 1987, 109 old.

Virgiliu Stefanescu-Drăganesti: Romanian Continuity in Roman Dacia; Linguistic Evidence, 1986, 89 old.

S. Mehedinti: What is Transylvania? 1986, 124 old.

Traian Golea: Transylvania and Hungarian Revisionism; Discussion of Present-Day Developments, 2-nd Ed. 1988 194 old.

Dr. S. Fenyves: Revisionist Hungary, 1988, 310 old.

Zenobius Paclisanu: Hungary's Struggle to Annihilate its National Minorities (Based on Secret Hungarian Documents), 1958, 182 old.

Magyaródy szerint egy amerikai egyetem lengyel könyvtárosa elmondta, hogy „könyvtáránál egy 40 – 50 cm magas román könyv és brossúra halmaza látott, ami aznap érkezett. Ha csak kétezer amerikai könyvtárnak küldtek hasonló anyagot az alkalommal, az körülbelül húszezer könyvet jelent” vélekedik Magyaródy Szabolcs. Cikkében ezután foglalkozik a kitanó magyarországi publicista, Diurnus [Bodor Pál] egyik írásával Évi egymilliárd dollár cím alatt. Ebben Bodor: „A románok... már jó ideje azzal rémíszigetlik polgárait, hogy a magyarok évi egymilliárd dollárt költenek román ellenes propagandára... A magyar kormány csak legyint erre, hiszen ilyen nagyarányú marhaságot senki sem hisz el. Nem-e? Csak bízzuk a románokra! Elhisznek azok minden rosszat rólunk. Sőt, ha elhitették velük a dákó-román elméletet, mindent be lehet adagolni nekik. Inkább vállalják az éhezést, nélkülözést, de magyarellenés külföldi propagandára, magyarnyomortásra mindig van elég pénz! Boven! – Bizonyíték erre a román áltudományos propagandakönyvek tömege, amelyekkel az amerikai kormány tagjait, a kongresszust, a diplomatákat, újságokat, folyóiratokat, egyetemi és városi könyvtárakat számatlanul, kérés nélkül elárasztják.”

„Bezzeg mi...”, kesereg Magyaródy Szabolcs...., abból a nemlétező évi egymilliárd dollárból, amit a magyar kormány nem tudott a külföldi propagandára költeni, jóformán semmire sem jutott... Követségeink egyszerre nem tudnak semmi értelmes könyvet, brossurát az idegen vendégek, politikusok, újságírók kezébe nyomni, melyből azok valami fogalmat tudnának rólunk és problémáinkról alkotni... Az otthoni politikai vezetők között csak három személyt találtam, akik értik a külföldi propaganda fontosságát... Ketten segítettek is... de már bezárultak a kapuk... Nincs pénz, próbáljuk meg összeszedni nyugaton a könyvnyomtatásokra szükséges összeget, hangzott a válasz...”

E sorok írója számára ez nem újság. A Magyar Külügyminisztérium, többek közbejárásának ellenére sem volt hajlandó a Spirit of Hungary-ból egyetlen példányt sem rendelni, noha külföldi magyar képviselők jelezték nagyobb példányszámra igényeiket a könyvre. „Nincs pénz!”

A Magyaródy Szabolcs vezetése alatt álló Hunyadi Mátyás Munkaközösség 1991 augusztus 15.-i jelentése különféle statisztikákat közöl. A könyvtárak polcain található magyarbarát és magyarellenés könyvek összehasonlítása erosen az utóbbiak fölényét mutatja, beleértve a kormányhivatali könyvtárakat is, mint például az USA külügyminisztériumát [State Department]. Maga az összeállítás lesújtó magyar szempontból. Magasan vezetnek a következő könyvek:

Masaryk, T.E.: The Making of a State;
Fatu, Mihai et al.: Horthy-Fascist Terror in North-Western Romania;
Jászi Oszkár: The Dissolution of the Habsburg Monarchy;
Jászi Oszkár: Revolution and Counter-Revolution in Hungary;
Pascu, Stefan: A History of Transylvania.

A Jászi és Masaryk könyvek jelenléte könnyen érthető, hiszen mindketten az amerikai és angol egyetemek és politikusok kedvencei voltak. Pascunak neve van Amerikában, és hála tanítványának professzor Michelson-nak, a Wayne University Press Detroit-ban kiadta az általa kiagyalt és teljesen eloláhosított Erdély Történetét. Ez a könyv minden valamirevaló amerikai könyvtárban megtalálható, és sok politikusnak és egyetemi tanárnak külön is

megküldték. A Fatu féle könyv is tele van otromba hamisításokkal, hazugságokkal, ferdítésekkel, és egy kicsi igazsággal. Ez a förmedvény eljutott mindenhova, ahol az a magyarok számára kellemetlenséget okozhat. Jászi Oszkárnak, minden nemzetközi tekintélye ellenére, a magyarság zöme máig sem tudja megbocsájtani, hogy vezetés szerepet vállalt teljes Erdélynek a románok kezébe való átjászásában, egyenlőrangú tárgyalófélnek ismerve el az akkor még jogilag és tényleg magyar uralom alatt megalakult román forradalmi szervezetet.

Németországból írja Gulyás István, hogy a Brockhaus húszkötetes német lexikonjában például Újvidékről vagy Nagybecskerekéről a címszóhoz tartozó szövegből nem tunik ki, hogy a történelmi Magyarország részei voltak. Sőt Újvidékről Novi Sad címszó alatt a következőket olvashatjuk: „Novi Sad, dt. Neusatz... Ende des 16. Jahrhunderts als Siedlung serbischer Flüchtlinge gegründet, ...1748 königliche Freistadt, wurde 1848/49 von dem Ungarn fast völlig zerstört”... és így tovább... „1941-45 war es von den Ungarn besetzt...” – Hát ez jó! Nem? Mindez többek között azért is van így, mert egyes helyeken szlávok szerepelnek mint tudományos munkatársak a kiadóknál, egyetemeken. Így a Goethe Egyetemen a könyvtár olvasó-termében az egyetemi folyóiratoknál az arány egy magyar szemben 4–6 szláv [cseh, délszláv, stb.] vendégmunkás alkalmazottal.

Az Ausztráliai Magyar Élet 1992 március 18.-i száma idézi Diurnus [Bokor Pál] sorait a Népszabadságból: „A Budapesti Kongresszusi központban rendezett bajor kiállításon gyönyörű, Münchenben kiadott kereskedelmi diszkiadvány kapható a magyar és bajor miniszterelnök eloszavaival. A 224. oldalas kötet 91.-ik lapján olyan színes Európa és Ázsia térképet láthatunk, melyről hiányzik Magyarország. Ott ragyog hiánytalanul, berajzolva és betusítva, az NSZK és az NDK, Ausztria és Svájc, Lengyelország és Románia, Csehszlovákia viszont végre határos Jugoszláviával, ennek megfelelően kétszer akkora mint a valóságban Európában. Magyarország pedig nincs sehol. Van Albánia és van Bulgária, és van Görögország. – Magyarország odaveszett.

Hasonlóan kesereg a Népszabadság 1992. március 18.-i számában Vári András történész, kommentálva a lap március 6.-i számában Póczik Szilveszter által irtakat a témáról, miszerint a reakciós, bunkó balkáni magyar politika által reménytelenségbe taszított ország torzképe jelenik meg a német sajtóban és közvéleményben. „Tetszik, nem tetszik” – írja Vári – „a populárisabb német médiákban mi csak a »futottak még« kategóriában szereplünk. Ennél nagyobb veszteség az, hogy a színvonalasabb konzervatív lapokban sem fordulunk elő... Nem tudom megfejtetni, mi áll e látványos közöny mögött... Mit lehet tenni?” – teszi fel a majdnem hamleti kérdést a szerző, majd megadja rá a maga választát: „Nyugton maradvá kellene tehát tárnai a feltehetőleg még sokáig nevetségesen torzító tükröket”.

Nos, akarva – nem akarva, a jelenlegi magyar kormányzat is ilyen magatartást követ mikor, elhanyagolva a külföldi magyar szakemberek sürgetését, vajmi keveset tesz egy modern magyar tájékoztató szolgálat kiépítésére nemzetközi szinten.

Jellemző a hamburgi utazási magazin MERIAN 1992 júniusában megjelent, Magyarországnak szentelt 138 oldalas száma. Ebben se szeri, se száma a magyarságra vonatkozó kedvezőtlen kitételeknek. Címoldalát az elmaradhatatlan csikós fénykép díszíti. Már a bevezető oldalon [7.] kigúnyolja a magyar nyelv kiejthetetlen, hosszú szavait [bagoly mondja verébnek...] miközben a magyarokat alattomos [hinterháltig] jelzővel illeti. A nagy magyar költők közül csak a náci által meggyilkolt Radnóti Miklóst említi. A 13.-ik oldalán

George Sorosról található hosszú méltatás a következő mondattal: „A mai Magyarország kultúrája Soros György és alapítványa nélkül alig létezne” [„Die Kultur in Ungarn würde ohne George Soros und seine Stiftung heute kaum noch existieren”]. majd a méltatás szerzője, Dalos György, elpanaszolja, hogy mindezek ellenére Soros György neve nem szerepel a magyar Ki-Kicsoda? legutolsó két kiadásában. Elfelejteti megjegyezni, hogy Soros György amerikai állampolgár. A magazin 40-41. oldalán a budapesti képriport szerkesztője „román parasztasszonyoknak” nevezi az erdélyi népviseletben kézimunkákat áruló magyar asszonyokat. Az 52-tól 61-ig terjedő tíz oldalon Magyarország kisebbségei vannak fényképekkel bemutatva olyan arányban, mintha szülőhazánkban igen nagy számú román, sváb, horvát, bolgár, örmény, görög, zsidó, cigány, szerb lakosság élne. Ezt a hiedelmet erősíti a 62-ik oldalon található színes néprajzi térkép, mely teljességgel félrevezető. Különösen a cigányokat mutatja úgy, mintha egy tömbben élnének az ország északi és északkeleti határa mentén benyúlón a Nagyalföld szívébe, de a magyar–horvát határ mentén is túlnyomó számban a magyarokhoz viszonyítva. A 74–83 oldalakon a jelenkori magyar művészet illusztrálására Fekete Gábor torzképei láthatók Nádas Péter elbeszélését tarkítva. A következő három oldal „Mafia auf magyarisch” – a magyarországi maffiát mutatja be, a 114–118 oldalak a magyar konyha szinte példátlan pocskondiázására szolgál. A 124. oldalon úgy említik Eger városát mintha az inkább szlovák mint magyar jellegű lenne. A 130. oldalon kép látható a Balatonról, alatta a megjegyzéssel: „A magyar tenger a szeppe kellos közepén.” Végül, de nem utolsósorban, Magyarország történelmének dióhéjban való bemutatása a 127. oldalon két sorban azt közli, hogy „a trianoni békeszerződés folytán Magyarország 1920-ban széles földcsíkokat [weite Landstriche] veszített el.” [Zárójelben megjegyzendő, hogy a MERIAN magyar különszámának hosszabb, Budapestrol szóló cikkét Esterházy Péter írta, akit a folyóirat Nádas Péter mellett a legrangosabb magyar íróknak mutat be. Esterházy volt az, aki a Magyarok Világszövetsége 1992 augusztusi összejövetelét kommentálva így írt: „Magyar vagyok. Mit érdekel engem a magyarság maga. Mi a magyar? Nem érdekel. Füttyülök rá...”]

Csapó Endre, az emigráció magyar sorskérdésekkel legtöbbet foglalkozó lapjának, az ausztráliai Magyar Életnek a szerkesztője, 1991 nyarán két hónapot töltött Magyarországon, ahol alkalma volt kapcsolatba lépni a magyar külpolitika vezetőivel. Visszatérte után tizennégy oldalas, komoly és tárgyilagos hangú tanulmányban számolt be tapasztalatairól, csalódásait is megemlítve. Ebből a jelentésből idézzük a következőket: „Történészek, politikai elemzők számtalanszor rámutattak arra, hogy Magyarország a kello tájékoztatás hiányában jelölheti meg a huszadik századi tragédiáját. Számtalanszor bebizonyosodott, hogy a nemzetközi döntések során nem az igazság dönt, hanem a propaganda... Az új magyar kormány hajlamos arra a nézetre, hogy ma már kello jó hírünk van és nincs sok tennivaló ezen a téren. Ha így hiszi, akkor bizony nagyon téved, mert még nem tapasztalta meg, milyen könnyű elveszíteni egy két helyes lépés jó hangulatát a politikában. Mi még emlékszünk arra, hogy milyen gyorsan elfelejtette a világ 1956 dicsőséges glóriáját. A tájékoztatásban az a szabály, hogy mindig jelen kell lenni.”

Ezt a jelenlétet a magyar kormány tudomásunk szerint az efemer jellegű Daily News mellett a New Hungarian Quarterly-vel gyakorolja az angolszász világban. Ennek kiadója a Magyar Távirati Iroda és terjesztését hivatalból a külföldi magyar képviselők végzik. Mindazok, akik ismerték az „átkos” Horthy korszakban alapított Hungarian Quarterly magas színvonalát, nemzeti szellemét, izléses illusztrációit, idoszeru, könnyen olvasható tipográfiával eloállított cikkeit, jelen utódjában nehezen fedeznek fel hasonló tulajdonságokat. A 1991-es nyári vagy oszi szám foglalkozhatott volna gróf Széchenyi István életpályájával, hiszen születésének

kétszázadik évfordulója volt. Errol a N.H.Q. nem tett említést. Volt viszont indiai útleírás, Meszöly Miklós és Jászi Oszkár rokonszenves méltatása huszonegy oldalon keresztül, visszatartó absztrakt illusztrációk, az ellenzéki „szabad sajtó” rokonszenves bemutatása szembeállítva a „pártisajtóval” [Hitel; Magyar Fórum; Új Magyarország]. Eörsi István szindarabjait öt oldalon át értékelték, kiemelve, hogy Lukács György, a kommunista guru tanítványa volt. Ugyanaz az Eörsi István János pápát nyomdafestéket megszegényítő módon gyalázta és gúnyolta az ellenzéki sajtóban 1991 augusztusi látogatása alkalmából. A New Hungarian Quarterly, mint rámutattunk, a MTI kiadásában, feltehetően a Magyar Külügyminisztérium jóváhagyásával, a magyar adófizetők pénzéből jelenik meg. Vajjon tudják-e, hogy mit és kiket támogatnak?

Újabbban a Hungarian Observer is belesegit a magyar hírnév öregbítésébe. Ez a lap nyíltan a Magyar Külügyminisztérium égisze alatt jelenik meg, ami nyilvánvalóvá teszi a külföld előtt azt, hogy egy hivatalos magyar propaganda kiadvány. Ilyesmi hírverési dilettantizmusra vall.

Sziklay Andor, az amerikai magyarság kiemelkedő intellektusa, akit a MUOSZ, A Magyar Ujságírók Országos Szövetsége „Aranytoll”-al tüntetett ki, így ír az Amerikai Magyar Népszava/Szabadság 1992 január 10.-i számának tizedik oldalán „Repülő libamáj és más nyálánkságok” címmel: „Nagyon szépen kiállított, fizikailag és tartalmilag színdús, 32 oldalra terjedő magyar idegenforgalmi pamfletet néztem át egy kicsit túl alaposan. Ha angol szövegét nagyjából el nem olvastam volna, agyba-fobe dícsérném azokat, akik felelősek érte. Így azonban, mint mindig rámutatok, azt kell javasolnom, hogy illetékes helyen vonják felelősségre azokat, akik ludasok: az imprimatúra szerint a »Responsible publisher«-t, [a Hungarian Tourist Board elnökét] és a két szerkesztőt. A füzet címe HUNGARY. Merített papíron, legfinomabb kivitelben tartalmaz leleményesen összeválogatott képeket és – sajnos – suta angolsággal fogalmazott, tartalmilag sem mindenben alkalmas szöveget.” Az illusztris cikkírő azután hosszasan tollhegyre veszi a született angol olvasó számára nevetséges kifejezéseket, melyek teljesen lerontják a luxus kiállítású pamflet értékét. A sokból itt csak két mintát idézünk: „Hungarian tourism can envisage a considerable qualitative increment” ami olyan cifra, jegyzi meg Sziklay, hogy át kellene írni cimbalomra. „...the Hungarian caviar -gooseliver- flew across the French frontier?” Repülő libamáj, mint kaviár: jegyzi meg maró gúnnyal Sziklay Andor. A használhatatlan, nevetséges angol szöveg miatt a HUNGARY kiadója arra kényszerül[?], hogy kivonja a forgalomból a tízezzrel szétküldött pamfletet, melynek utánnyomása nyilván súlyos tízezrekbe fog megint kerülni egy olyan országban, ahol „nincs pénz” külügyi hírverésre.

A nevetségességből most váltsunk át a borzalomra a külföldi magyar „propaganda” mezején, melyre hivatalos körök szerint „nincs pénz”. A Kanadában 1992 oszén tíz héten át tartó, Hungary Reborn név alatt futó művészeti hetekre nyilván volt, mert arra a kormány 1,2 millió dollárt utalt ki költség hozzájárulásként. A fesztivál egyik „fénypontja” Contemporary Hungarian Art név alatt tartott kiállítás volt. Az ismeretlen nevű magyar művészek, az ismertető szerint „Német-, Francia- és Olaszországban sokkal ismertebbek, mint saját hazájukban... Jól tudják, hogy a semmiből kell hazájukat felépíteni... De mi nem akarunk semminemű nosztalgikus képet alkotni a népieskedő Magyarországról,” -mondják- „és egy olyan múltból, ami sohasem volt.” A fesztivál „zárszámadását” a Kanadai-Amerikai Magyarság 1992 január 11.-i számában Fáy István, neves publicista végezte el. A művészeti kiállításról néhány véleményt idézett ebben: „Egy világszerte ismert szobrász-grafikus szerint:

»felelőtlen, mindent megcsúfoló nihilizmus destrukciója. Akik ezt a merényletet elkövették a magyar művészet ellen, azok vagy közönséges gazemberek, vagy orültek.«... Egy Kanadában élő művésznk rosszul lett, mikor megnézte a tárlatot és azt mondta telefonbeszélgetésünkkor: „A magyar kultúrpolitika örök szégyene, hogy ezt a gyalázatot megengedte.” A továbbiakban az is kiderült, hogy a magyar musor rendezésénél olyanok is közreműködtek, akik soha nem vállaltak közösséget a kanadai magyarsággal. Például olyasvalaki, aki a York Egyetemen éveken át szerkesztette a kommunista Marx című újságot. „Továbbá olyan üzletember nevét is láttam,” – írta Fáynak egy Torontóban élő pedagógus, – »aki a magyarokat megveti.« Megesküdne rá, hogy a bizottság tagjainak túlnyomó többsége sohasem költött egyetlen dollárt sem magyar betáre.

E gyűjtemény végére érve az alábbiakban néhány idézet olvasható a külföldi propaganda fontosságát átérző magyar személyiségektől:

„A magyarok, – tisztelet a kivételnek – még mindig nem tanulták meg tisztességes értelemben vett módon eladni az országot a világnak” – Ferenczy József, Németországban a kommunikációs ipar vezető személyisége, a Magyar Hírlap 1991 május 25.-i számában.

„Propagandában, – sajnos – a magyar mindig igen igen gyenge lábon állott, miközben a körülöttünk élő népeknek minden alkalommal sikerült elkápráztatni a külföldi vezeteket [és a közvéleményt] a hazugságok tömegével. Emlékezzünk csak vissza, hosszú éveken keresztül milyen »sweetheart« volt Nyugaton a megalomániás, tömeggyilkos Ceausescu. – Tanuljunk meg végre helyes propagandát kifejteni és felvilágosító hadjáratot indítani.” – Tokés László nagyváradi református püspök, a Magyar Élet 1991 február 21-i számában.

„Kérdezem, alkottak-e Magyarországon valaha is olyan minisztériumot, mely ellenpropagandánkat eredményesen végezte volna? Nem! A nemzet mérhetetlen, végzetes kárára, nem! A mentség mindenkor pénzhány volt... Bezzeg a románok, csehek megértették a modern idők propaganda követelményeit. Nekünk pedig Trianon jutott – és maradt...” – Dr. Kazár Lajos egyetemi tanár, az Ausztráliai Magyar Élet 1989 április 6.-i számában.

Szemelvények a magyarellenes propaganda gyöngyszemeiből

Köny- és Sajtószemle

Egy idéttlen szlovák emigrációs szülemény

A Slovák Institut of Cleveland Emanuel T. Bölm összeállításában Human Rights Violation címen 125 oldalas kiadványt jelentetett meg, mely hatvan úri. „dokumentumot” tartalmaz dél és kelet Szlovákia „magyar megszállásának” idejéből (1948-40), a szlovákok ellen elkövetett állítólagos magyar kegyetlenségekről. A szerző a következőképp ajánlja könyvét:

„Ezt a munkát ajánlom azoknak a hos szlovákoknak, akik üldözést szenvedtek és életüket veszítették az alapvető emberi és politikai jogok védelmében a magyarok által megszállt kelet és dél Szlovákiában 1938 november 2. és 1940 között.”

A könyvet a szerző életrajza vezeti be. Ruttkán (Vrútky) született 1919-ben. A prágai Károly Egyetemen kémiaiából sörökléstanból szerzett doktorátust; utána középiskolában és technikumban tanított. A bécsi döntés után

Budapesten a Slovenská Jednota szervezetnek volt a hangadó írója. A háború után a csehszlovák parlamentben a Demokrata Párt szóvivője volt. Disszidálása után egy ideig Londonban élt, majd az Egyesült Államokba költözött. Itt a Szlovákok Világkongresszusának vezetéségi tagja.

Dr. Böhm eloszavában leírja, hogy anyagát a „Vérzo határok” című könyvből merítette, amit Dr. Višnován állított össze és adott ki Zsolnán Tiso Republikája alatt. A magyar kormány tiltakozására a 641 oldalas könyvet vissza kellett vonni, mint ami sértette a tengelyhatalmak politikai érdekeit.

Dr. Böhm közismert a magyarsággal szemben ismételt kinyilvánított elfogultságáról és ellenszenvéről, ami írásainak tárgyilagosságát eleve megkérdőjelezi. Már a bevezetésben olyan kirívó történelmi ferdítéssel kezd, ami elveszi írásának mint történelmi dokumentumnak hitelét. Szlovákiának „a magyarok által megszállt” területéről beszél, nem pedig a bécsi döntés által – amit népszavazás helyett a szlovákok maguk kértek – Magyarországnak Csehszlovákiából visszaadott területéről, amit eredetileg a csehek oroztak el csalással az ezeréves magyar államtestből, s az a jóvoltukból lett belőle Szlovákia. Ez a visszatérített terület politikailag soha nem volt része Tiso köztársaságának. A területtel Magyarországhoz került szlovákok számát hasonló ferdítéssel megháromszorozza.

A negyven évvel ezelőtt történt állítólagos sérelmeket most hozni nyilvánosságra, kétséges forrásokból, minden bizonyító erő nélkül, átlátszóan kettős célt szolgál: gyengíteni azokat a vádakot, amik a szlovákiai magyarság megsemmisítésére irányuló szlovák elnyomó politika ellen merülnek fel a Helsinki Egyezmény ellenőrző konferenciáin; másrészt megokolni és takarni azt a nyílt népiertő tervet, amely Benes Kassai Programja alapján egyszerre meg akarta semmisíteni az egy milliós szlovenszlovi magyarságot.

Dr. Böhmnek személyesen is érdeke ezt a népiertő kísérletet fedezni. Parlamenti képviselője volt a háború után annak a Demokrata Pártnak, amely állandó sajtó-uszítással teljes erővel beállt Benes Kassai Programjának szolgálatába. Ok voltak a gyűlölet-kampány vezetői, és nagy részben korábbi Hlinka-gárdisták voltak a program kivitelezői.

A vádak, amiket Dr. Böhm könyvében bizonyítékok nélkül összehord, még ha bizonyíthatók volnának is, együtt nem érnek fel azzal az embertelenséggel, amit a szlovákok egyetlen magyar falu ellen elkövettek 1945-46-ban. Hasonlítani sem lehet őket a 45000 magyar kirablásihoz, Csehországba rabszolgaként elhurcolásához, aminek Benes szándékait buzgón kiszolgálva Dr. Böhm Demokrata Pártja volt az eltökélt támogatója. S ha hozzá veszszük a kiuzított és kitelepített magyarok tízezreinek kálváriáját, Dr. Böhm 40 év múltán eloráncigált sérelmei úgy hangzanak, mint egy tömeggyilkos önvédelme a bíróság előtt, aki azzal védi tettét, hogy a szomszédok visszakövetelték, amit ő elrabolt tőlük.

Dr. Böhm történelem-hamisításával teljes összhangban van a könyvről szóló beszámoló, amit a Jednota c. lap július 4-i száma közölt. Az az alpári stílus, amit ennek a zagyva cikknek a szerzője használ, visszataszító példája a történelmi muveletlenségnek és elvakult gyűlöletnek, amivel egyes szlovákok minden magyar vonatkozású kérdést érintenek. Többek közt ezt írja: „Mintegy száz (!) esztendeig Szlovákia része volt az un. Magyar Királyságnak, amit a magyar banditák uralnak... Céljuk volt Szlovákia mongolosítása... Amikor a magyarok megszállták egy részét Szlovákiának... a mongol-magyar sovinizmus újraéledt...”

Elszomorító, hogy szlovák katolikus sajtó és intézmény ilyen alacsony színvonalú, erkölcsi érzék nélküli öklendezésnek sajtónyilvánosságot ad. A Slovák Institut of Cleveland, amely Dr. Böhm könyvét kiadta, egyik fő ihletője ennek a civilizált sajtómodorhoz méhatlan írásmódnak.

A román kormánylat ismét tagadja, hogy lett volna „román holocaust”

Nemrég Izrael bukaresti nagykövete felkereste Kolozsvárt (Cluj), ahol átadta a romániai zsidóüldözésekről Izraelben nemrég megjelentetett mu egy-egy példányát a helyi izraelita hitközségnek, az egyetemi könyvtárnak és az egyetem rektorátusának.

Az ünnepélyes átadásra megjelenő rektor, Stefan Pascu ugyanakkor felháborodva utasította vissza a szerinte „rágalmazó munka” átvételét, minthogy – szavai szerint – „a zsidók számára Románia mindigis a remény földje volt, ahol sohasem létezett holocaust.” Bizalmasabb körben ugyancsak ő, a nagykövet gesztusát „tipikusan zsidó hálátlanságnak” minősítette. Itt jegyezzük meg, hogy Stefan Pascu, a jelenlegi közismert román történet felfogás egyik kialakítója, a háborút megelőzően fasiszta diákszervezeteknek volt a tagja, melyről több – ilyen szellemben írt – újságcikke is tanúskodik. A háborút követően a szélsőjobboldali, úgynevezett Maniu-gárdák – Nagyszebenben (Sibiu) és Tordán (Turda) megjelenő – lapjaiban uszított a magyarság ellen.

EMH, 1989. február 4.

Propaganda könyv a Nyugatnak

A bukaresti tisztiházban mutatták be Ion Suta Erdély – az irredenta hungarizmus kiméréja (agyrém, rémkép) címu történelmi munkáját A mu a Katonai Akadémia Kiadójának gondozásában jelent meg.

Három részből áll: „Erdély és a magyar revizionizmus; Erdély és az 1940 évi fegyverszünet feltételei; A hungarizmus a második világháború után”.

A második világháborús veterán, tartalékos ezredes szerző szerint a könyv „elsősorban vádirat a történelem előtt, amelynek a valóságon alapuló igazságos és megalapozott ítéletet kell mondania az erdélyi románok szenvedéséről – azok szenvedéséről, akik attól fogva, hogy a magyarok betörték Európába, harcra és nagy áldozatokra kényszerültek, hogy megörizhessék románságukat és létük folytonosságát a dákrománok formálta hazában”.

Az ellenünk felhasznált Román könyvek részleges jegyzéke, 1995, június 26.

Táblázat

Published and republished books in the „ROMANIAN HISTORICAL STUDIES”

French

1. LA ROUMANIE DANS LA GUERRE MONDIALE.1916=1919,. par Constantin Kiritzescu, Edition Payot, Paris, 1934.
2. ORIGINES ET FORMATION DE L'UNITÉ ROUMAINE> par George Brátianu, Edition Institut d'Histoire Universelle N. Iorga, Bucharest, 1943.
3. ROUMAINS ET HONGROIS, Premises historiques, par Constantin Sassu, Editions Cugetarea-P. Georgescu DeIafras, Bücharest, 1940.
4. LES. LUTTES DES ROUMAINS TRANSYLVAINS POUR LA LIBERTE et L'OPINION EUROPEENNE, Episodes et Souvenirs, par George Moroianu, Librairie Universitaire J, Camber, Paris, 1933.
5. LA BESSARABIE ET LES RELATIONS RUSSO-ROUMAINES; par Alexander Boldur, Librairie Universitaire J. Gamber, Paris, 1927. 6. LE LITIGE ROUMANO-HONGROIS, par Cornelius Codarcea, Tip. Universul, Bucharest, 1937.

German

7. DER AUSROTTUNGSKAMPF UNGARNS GEGEN SEINE NATIONALEN bFINDERHEITEN, Nach Magyarischen Geheimdokumenten, von Zenobius Paclisanu, Dacia-BÜcher, Bucharest, 1941.
8. DIE BESSARABISCHE FRAGE, Eine Geopolitische Betrachtung, von Dr. C. Uhlig, Ferdinand Hirt in Breslau, 1926.
- 9.IIIR WAHRES GESICHT, Ein rot-weiss-grüner Kulturfilm aus Madjarien, von Viktor Orendi-Homenau, Bucharest, 1941.
- 10)IE RUM.--NISCH-UNGARISCHEN BEZIEHUNGEN, von Horia sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 zu Brasov, Imlximeria \:~tionala, Bucharest.

11. EIN R.4TSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE: DAS RUH1:1N1SCHE YOLK, von Georg I. Brátianu, Bucharest, 1942.
12. e'.aS IST' SIEBENBURGEN ?, von Ptof. S. Mehedinti, Dacia-Bücher, Bucharest. 1941.
13. BESSARABIEN, Rumbnische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion F runza, Dacia-Bücher, Bucharest, 1941.
14. DIE VEREINIGUNG DER BUKOWINA MIT RUMi;N1EN, von Dr. Ion I. Kistor, Verlag Bukowina, Bucharest, 1941.
15. AIADJARISCIIES, ALLZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitenfrage in Ungarn, voo Viktor Orerdi-Homenau, Hucharest, 1940.
16. WAS HEISST UNGARISCIIE NATIONALIT1T?, Wié man Ungarn werden konnte?, von Zenobius Páclisanu, Dacia-Bücher, Bucharest, 1941.

English ;

17. ROUMANIA, Land, People, Civiliration, by Nicolae Iorga, T. Fisher Unwin Ltd., London, 1925.
18. RUBIANIANS AND HUNGARIANS, Historical Premises, by Constantin Sassu, Editions Cugelarea-P. Georgescu Delafras, Bucharest, 1940.
19. BESSARABIA AND BUCOVINA, híemorandum, Roroanian Studies, Miami Beach, Fla., USA, 1941.
20. TRANSYLVANIA, An Answer to U.S. Senator Moynihan and to John Lukacs and .4110ther Hungarian Revisionists, by Traian Golea, Romanian Studies, Miami Beach, Fla. 1982.
21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmén Siljander and Dwyer's House Resolution 147, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. , 1984.
22. IIUNGARY'S STRIICC1.E TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORI'fIES, Based on Secret Ilungarian Documents, by Leuobius Paclisanu, Romanian Ilistorical Studies, Miami Beach, Fla. 1985.
23. WHAT IS TRANSYLVANIA?, by Prot. S. Mehedin~i, Romanian Historical Stud~es, Miami Beach, Fla. 1986.
24. ROMANIAN CONTINUITY 1N ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, . by Virgiliu Stefiinescu-Dr~egánesti, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1986.
25. RUMANIA, by Romulus Seisanu, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1987.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES 'fraian Colea
IU29 Euclid Avenue Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.